

'Gece Çığırkanları'

Şenay Eroğlu Aksoy ikinci öykü kitabında; karanlık yollardan gitmeyi, var oluşa dair düşünmeyi, kapalılığa daha fazla önem verip öykünün içinden geçen şiire yüklenmeyi tercih etmiş.

SELİM ÇAĞLAR

Şenay Eroğlu Aksoy'un adını, **kitaplık**, Notos, Özgür Edebiyat, Sözcükler gibi önemli edebiyat dergilerinde yayımladığı öykülerinin dışında, bundan birkaç yıl önce okur karşısına çıkan ilk öykü toplamı Evlerin Yüreği ile hatırlayanlar olacaktır mutlaka.

İnceliklerle örülü anlatımı, kendine özgü öykü dünyası ve ahengini bulmuş dili, bunun yanında ise yeni seslere kendini kapatmamış, kendince yarattığı dünyasında arayışlarını sürdüren bir yazar olarak dikkat çekmişti bu ilk kitabıyla Aksoy. Yazarın inceliklerini ise kurduğu öykü evreni desteklemişti daha çok. Sevgi ve güven arayışı gibi öykü kişilerinin içinden geçtiği naif arayışları, aynı naiflikle öykü dünyasına yansımış, böylece ne öykülerine ne de kahramanlarına haksızlık etmişti. Naif dünyaların dilini yine naiflikte bulmuştu yazar ancak bir yandan öykülerde alttan alta yürüyen absürd, Şenay Eroğlu Aksoy'un öykü evrenine farklı kazanımları da getirmişti. Okuruna bir kurgunun içinde bulunduğunu hatırlatmakla beraber bu absürd haller, gerçekle bağını da sıkı sıkıya korumuştur.

Şenay Eroğlu Aksoy'un öykü macerası ilk **kitapta** kalmadı elbet. İlk **kitaptan** sonra da adını edebiyat dergilerinin sayfaları arasında görmeye devam ettik. Derken, geçenlerde Gece Çığırkanları adını verdiği ikinci öykü toplamıyla çıktı okurlarının karşısına bu kez.

Aksoy, bu ikinci kitabında da hemen yukarıda bahsettiğim arayışlarını sürdürüyor. Ancak bu kendi dünyasından taşıdığı bir arayış değil. Şenay Eroğlu Aksoy kendi öykü evreninin sınırlarını biliyor ve kendine çizdiği çerçevede sürdürüyor bu arayışları. O nedenle tepesinde imzası olmayan bir Şenay Eroğlu Aksoy öyküsü gördüğümüzde, kalemine aşına olanlar, metnin onun elinden çıktığını rahatlıkla anlayabilir. Çünkü kendi öykü dilini ve evrenini yakalamayı başarmış, attığı temel etrafına da farklı yapılar geliştirmeyi

deneyen bir yazar burada söz konusu olan. Buna bağlı olarak da aynı sesin farklı tonlarını rahatlıkla çıkarabiliyor kaleminden Aksoy. Biz de okur olarak onun herhangi bir öyküsüyle karşılaştığımızda, sesini bulduğundan mütevellit, kime ait olduğunu çıkarabiliyoruz.

Gece Çığırkanları için de bu durum değişmiyor. İlk kitabındaki dünyalara bakarak farklılıklar elbette gösteriyor ancak bunlar da öykü evrenine dahil biçimde yolunu buluyor.

Örneğe; Gece Çığırkanları'nda daha karanlık yollardan gitmeyi, var oluşa dair derinlikli düşünmeyi, kapalılığa daha fazla önem verip öykünün içinden geçen şiire yüklenmeyi tercih etmiş yazar. Paralelinde de imgelerin öne çıktığı, düşsel atmosferin içinde okurun öykü kişileriyle birlikte kendine döndüğü, bu kendine dönüşün ise giderek bir var oluş sorgulamasına evrildiği öyküler kaleme getirmiş. Gece Çığırkanları için saydığımı bu özellikleri çoğaltabilirim de ancak esas söylemek istediğim Aksoy'un farklı konu ve anlatım biçimlerine kaymışsa da sesini bir biçimde yakaladığı ve bu sesin bize artık tanıdık geldiği.

Bu bir yazar için önemli ve Şenay Eroğlu Aksoy, bunu daha ikinci kitabından yakalamış. Gece Çığırkanları'nda yer alan yirmi iki öykünün hepsinde bu kendine has dünyanın ve bu dünyaya adımlarını bir şekilde uydurmuş dilin izlerini sürüyor. Yirmi iki öykünün hepsini birden burada ele almak ya da tek tek bahsetmek elbette mümkün değil. Ancak genel çerçevede Şenay Eroğlu Aksoy'un öykülerinde okuru nelerin beklediğinden az da olsa söz edebiliriz.

Yersiz yurtsuzlar, hatıraların arasında saklananlar ya da bir hatıra saklayanlar, tekinsiz ara sokaklar ve artık ölmüş kenar mahalleler, terk edilmiş siperlerin tozunda tahta kılıçlarını sallayan çocuklar...

Bunlar Gece Çığırkanları'nın tekinsiz çağrısında karşınıza çıkacakların kısacık bir tadımlığı sadece. Daha fazlası için kederin, kahrın ve vicdanın ustaca yonttuğu bu öykülere yaklaşmak gerek. ■